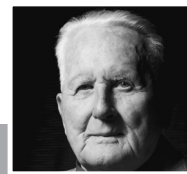

Czigány György

Kegyelem

Létezésünk a veszteségek
termő, eleven gyümölcsfája.
Halál mosolya minden emlék.
De pusztulásunk teremtő láng:
Pünkösd szítja képzeletünket,
a zúgó szél kapja föl, Lélek.
Kegyelem: nyár lehullt morzsája,
mikor a lány, a nyírfa és a
templom felnyújtózik a fénybe.

Czigány György

(1931, Budapest) költő,
szerkesztő, műsorvezető,
József Attila- és Magyar
Örökség-díjas

Parton, kerékpárral

Küllők, fémek arany extázisának
percére az ég tüzei leszállnak,
viszi, a napfényt ülteti a vázra,
mind elvész, amit elhagy, nem néz hátra,
előtte fut s bukfencezik a Nap,
tűntében part és lomb utánakap:
messzi vizeken villan a kerékpár,
tapos, az ezüst rónáig elér, már
özönvíz-ragyogásban kerekezve
lobog, s térdig merül a végtelenbe,
sejti, hogy ami most történik, rég volt,
szoknyája felhő, kabátja az égbolt,
a küllők szikráit nevetve hordják.
Ott van, s nem látom. Nincs más,
csak mennyország.